

מסורת הש"ס

(6) צ"ק מו. (7) (לקמן נב:).
(8) (צ"ק מו.).

גליון הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ב) גם' לשחיטה מותרין לך
אמאי וליחוד י:

מוסף רשמי

לנכסותא. לשחטתא. וב'ק
 10. וליחזי דמי היכי
 בינהו. דמי דלא יקרין (שם).

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

המובר פירוש. סתם ולא פירש את לוריעה את לאחילה:
וורען. הלווק: ולא נחמו. לא מצעיא פירות דאכא
דזין לוריעה ואכא דזין לאחילה ומזי למימר לאחילה מכרחיו קר
אין כאן מקח טעות כלל אלא אפילו זרע פשתן דרוב הפשתן הנקח

המזכיר אפירות לחברו זרען ולא צמחו
ואפילו זרע פשתן אינו חייב

באחריותן ר"ש בן גמליאל אומר: זרעונו
 יצאנו שאינו נאכלין חייב באחריותו: גמ'
 איתמר: (6) המוכר שור לחבירו ונמצא נהון
 יב אמר הרי זה מקח מעות ושמואל אמר
 יכול לומר לו לשחיטה מכרתיו לך (6) וליחיו
 אי גברא דובין לנכסתא לנכסתא אי
 לחדריא לחדריא בגברא דובין להכי ולהכי
 וליחיו דמי היכי יצאו? לא צריכא דאייקך
 בישראל וקם בדמי דריא אי הכי למאי
 נפקא מינה נפקא מינה למרחא היכי דמי
 אי

יוין נלכרילה לא חזו וזרועה לא חזו אין לו תקנה אלא להספק
 ואפילו דמי עזים לא יסלם לו לוקח דהא לא יהיה בהם כלום וגם
 א"ש שלם כהן ד' נחשתיב וכתבתי שזמנא לא מוכר כ"ן זרע
 ותם לא מוכר ודאי לרע וצניעה: **בב' אומר** לקמן (נב) פירש
 ומתמימי הלכך נקט לו הכא: **ונמצא פסיו נגזן**. קודם מביא
 ואין ראו אלא לשמיטה: **מקח טעום**. כ"ן ונמצא חומץ והדרי וחי
 ומפרש טעמא לקמיה (ע"ז) דרובא לרדיא זני: **יכול לומר לו כ"ו**.
 ובממונה לא אוליין בחר רובא אלא אחר טענה טובה: **לשמיטה**
ורבסיין נך. אלא איבא דזיב לשמיטה ורובא לא כלס הוא והוא
 יהי כ"י פלגא ופלגא והמוציא מחבירו עליו הראיה. ואפילו לסומכוס
 ואחר בפרק שור שנגמא ממון המוטל בספק חולקין וקיימא לן בטוהי
 וסכסם לן תנא התם בוטויה ה"מ כגון שור שנגמא את הפרה ונמצא
 ופירש גבלה היא אין דיעו לבית דין היא ה' המעשה א"ש קידם
 גיטוה א"ו אחר כ"ן ואפילו טעין חד מינייהו טענת כרי ואידך טענת
 ונמצא דאמרין התם * ובמו סבא ויבס נבכסי ספק בפרק החולין
 ונצמח דף קמ"ז. דקיימא לן חולקין משום דלא ידע א"ס כ"ן לראשון
 ויעשו זקן וא"ו ב' ו' ללחשור וכן ש"י הכא אכל סבא אשאי
 ודעין היאך היה הלעשה הרי זה מכרן לזה סתם ונמצאה הדבר
 והיה נגזן קודם לכן הכא מודה סומכוס דלא היו ממון המוטל
 בספק אלא אוליין בחר ההוא שטעוין דריון דרובא לא כלס
 אלא היה לו למוכר לפרש אלא ללוקח הוה היה לנימיר לרדיא
 ונצניעה ליה ומדלא פ"י הפסד ולא דמי לין ונמצא חומץ (לע"ז פ:) דהתם
 ק' חכמא מיניה דמוכר בהדיא: ה"ג וליסוי **אי בנרא דזיבין לרדיא**
לרדיא אי בנרא דזיבין לנכסאם לנכסאם. כלומר ה"ד פלגיני ד
 ומאכל ליסוי א"ו בנרא שטעב אדמה הוא ולא טבא ורגילי קנות
 וזוורס לתרשה ובגון הוא מבירין או את ו' ודאי לרדיא ובין ואפ"י

שמואל ליהיו מקח טעות דכיון שמכרין זה את זה הרי כלילי עובד ומתקמח חייב בחירותו: **דבין לנכסא.** כגון טבח שאינו עובד ומי דריא אחר הרבה על דמי שחיטה: **ויליחי.** אי דמי דריא לרד ליהי' לנן יליך ארץ הדמים וינמא הדמים מודיעים דשור לרדא קוין' הדין כ' דער הדמים מודיעים לגרדא זין וזהו ה' מקח טעות דכיון שאינו דריא לרדא זין דהא אפילו לשחיטה זין מין דמי דריא קבין וזהו נמלא נמלא נמלא וזו אלו אלו " דגרים לשחיטה ואי דמי נכסא זנמא קאמר דרד דהוי מקח טעות ונפקא מינה לנרחא בדלקאן וזו **ה' (ספספא)** (לפל קד ע"ה) אין הדמים ראה מי מלי גבי מלא זין דמא קאמר נמי דקרי ליה לבקר זמא דכיון דלאו כולי עמלא קרי ליה לבקר קא"ל מוכר זמא מכרתי קך ולא בקר שהמזויא מחבירו לקרוא לבקר זמא ומזלא מימי ראה מפסד אלב הכא דהא לבק גברא וזהו כהא זמא דרגיל לקנות לרדא זין גס הדמים מודיעין דהא לבק זמא כ' אלב דקרי ליה נמי לבקר זמא כולה זין ליה אלמלא זמא זין לבק אמרין כדוליה זין דכיון דידעין ביה כהא לוקא שרגיל לקר זמא זין לבק אמרי רבנן דהדמים ראה וז"ל כיון דהא גברא זין ילימלא דמוכחא הדמים ראה. כן נראה בעיני: **דלייקר בישרא** יאמרו קר: **ובני גמרא למאי נפקא מינה.** טעומה דרב ושמאל מ' המכור השכר אמר דהא זין מקח טעות ויחזיר לו המכור

צב.

המזכר פירות. ורעוני נינה שאינם נאכלים חייב באחריותן. תימה אמאי חייב באחריותן לימא ליה מה שלא נאמרו נאכלי שלא זרעת אותם בזמן שהיו ראויים לזריעה דהכי אמרי' בהמקבל (ב"מ דף ק"ה:) דמנן המקבל שדה מחזירו ואכלה חבז או נשדפה אס

המזכיר אפירות לחברו זרען ולא צמחו
ואפילו זרע פשתן אינו חייב

לִיִּאֵל אֹמֵר: יִדְרֹעֻנִי
יִיב בְּאַחֲרֵי־וִתּוֹ: גַּם'
לַחֲבִירוֹ וּנְמֹצָא נִגְחָן
טַעוֹת וּשְׂמוּאֵל אָמַר
מִכְרַתִּי לָךְ (ב) וְלִיחִיו
סֵתָא לִנְכַסְתָּא אִי
דִּבְיָן לַחֲבִי וְלַחֲבִי
הָאֵל צְרִיבָא דְאִיקָר
יִיא אִי הָבִי לְמֵאִי
לְשִׁרְחָא הָכִי דְרַמִּי
א'

וְלִיָּחוּד אִי דָּבִי דְרִיא וּבִי. דְּלִפִּי לְרַבֵּן (שְׁעִל טו): דְּלִפִּי הָאֵל
 דְּלִפִּי הַדְּמִים רָחִיב הֵיטוּ הָאֵם דּוּקָא דְרוּבָא דְקִרֵּי לְמַד כְּמַד דְרוּבָא
 וְחֻזְקָא מְסִיעִין לְמִכּוּר וְלִבִּי אֵין הַדְּמִים רָחִיב לְהַכְחִישׁ רִיב וְחֻזְקָא
 וְאִפִּילִי לִפִּי סְפָרִים דְּנִגְמִי דְלִיפִּי דְקִרֵּי לְמַד כְּו' וְלֹא גִבְרִי רִיבֵּי
 מִקּוּס אֵין כַּח דְּרִבִּי לְהַכְחִישׁ הַחֻזְקָא אֲבָל הַדְּמִים דְרוּבָא לְרִידֵּי
 זֻנְי וְיֹאכֵז חֻזְקָא כְּגַד דְּאוּמוּ רִיב שְׂהִמְכּוּר מוּחֻק אִפִּי רִבֵּן מוּדוּ
 דִּיעֵם לְדִמִּים רָחִיב סְפִיעֵי לְרִיב וְאִי לְחֻזְקָא וְכִבְשִׁי דְחִי שְׂפִיר הֵיטָא
 דִּיעֵם שְׂפִיר הַמִּינִי (וְכִי דָּה. וְס.) אִפִּילוּ אֲלִיבֵּי דְרִיב גִּבִּי חֵיטָא
 מִכּוּר הֵיטוּ מִקּוּס דְקֻמָּר וְאִי לְרִידֵּי דְרוּבָא קִרֵּי לְחִיבִיתָא חִיבִיתָא
 וְלִבְלֵדֵּי כְדֹא מִכּוּר דְּמִיתָא וְיִל כְּתֵר רֻבָּא קִמְ"ל דְּלִין הוֹלְכִין בְּמִמּוֹן
 אַחֲרֵי הַרִיב דְּאִפִּילוּ עַד מוּדוּ הָאֵם דְּלִין הוֹלְכִין אַחֲרֵי הַרִיב כִּיִּין
 דְּמִימִם מְסִיעִין לְבַעַל הַכֹּד הַמּוּחֻק וְהוּא הָאֵל דִּיעֵן דְּלִיפִי לְמִימֵר הָאֵם
 וְאִפִּילִי מִכּוּר הֵיטָא וְיִל כְּתֵר חֻזְקָא קִמְ"ל הוֹלְכִין בְּמִמּוֹן אַחֲרֵי
 דְּמִימִם אֲלֵּא אַחֲרֵי הַרִיב אִם הֵיטוּ דְּמִים מְסִיעִים לְרִיב אֲבָל זֶה לֹא הֵיטָא
 חֻזְקָא אֲלֵּא אַחֲרֵי הַרִיב אִם הֵיטוּ דְּמִים מְסִיעִים לְרִיב אֲבָל זֶה לֹא הֵיטָא
 שׁוּם מִדּוּת לְרִיב וְיִמְוִי בְּלֹא הֵיטָא הֵיטָא מְסִיעִים לְרִיב אֲבָל זֶה לֹא הֵיטָא
 מְסִיעִים לְרִיב לֹא מִכּוּר לְלוּקָא קִיטָא לֵי בִּנְפִישָׁא שְׂפִיר מִן הַמִּיעוּט
 וְהַמּוּדוּ לְבַדֵּי חִיבִיתָא וְכִסְתָּהּ עִמּוּ מִינֵה לֹא יִתֵּן אֲלֵּא כַּד בְּלֵדֵּי הַכֹּא
 בְּמִכּוּר שׁוּר וְנִמְלָא עֲנָה אִיל כְּתֵר רֻבָּא דְזֻנְי לְרִידֵּי וְהוּי מִקָּא
 שְׁעוּתָא דְלֹא מְנִי אַחֲרֵי לֵי מִכּוּר לְלוּקָא אַחֲרֵי מִן הַמִּיעוּט דְזֻנְי לְשִׁמּוּשׁ:
לְמִיָּחֵי נִפְקָא מִינֵה אִפִּירָא. לְעִיל בְּמִכּוּר אֲבָל הַכֹּסְפִינָה
 (דָּק פִּג). גִּבִּי יִפּוֹת וְנִמְלָא רְשׁוּת וְאָף עַל גַּב דְּלִיפִי
 כְּשׁוֹה לֹא זֻנְי מִלִּי נִפְקָא מִינֵה דְבִדְהִי מוּמְקִינִן מִמִּתְיָן
 הַהִתָּם כְּשִׁהוּרִי וְהִחְלוּ אֲךָ מִינֵה דְבִדְהִי אֲמַלִּי לֹא מוּקִי לֵה
 הֵבִי דְנִפְקָא מִינֵה עֲנוֹן דְבִשְׁעָה לְקִיחָה אִיִּיקוּר גִּירָשָׁא וְקָס
 דְּמִי דִרִי אֲבָל אַחֲרֵי כֵן הוֹלֵךְ אִי נִמִּי כְּשִׁלְיָהּ פְּחוּת מִשְׁמֹת:
 אִי

לו מכור לי שור לתרשה ודמי לתוכר זרעוני גיהה שאני נאלץ
אלהה: ומשני **בגברא דרזין להכי ולכסי**. טבח ועובד אלהה:
אי דמי נכסאה נכסאה כיון דהאי בגברא עבד דרזין להכי ולהכי
עשרים דירסי ולשחטה י' דיגריס. וינחוי אי דמי דריא יבד י
י וינאח חוץ ואתאי קאמר שמואל דכיל מות לשחטה מרמיו
ומיניה דלוקח מקחו בטל דנאחוי יתר משתמי דהא לא חזי לרדיא
יבד ליה ודאי לנכסאה זבין ואף על פי ששוי י' דיגריס כמו
דאי לימא הדמים מודיעין דהא אפילו לרבנן דלמי בפדק המוכר
מזל לא מבר לא הבקר וכדאוקימנא דבוכא דקרי למד למד לבקר
לבקר למד איכא לממר דהאי לוקח אי מהבוז דקרי לבקר בבקר
יוי הרבא והלבק על הלוקח להביא רחיא שהוא מאותו הרגילין
זבין לרדיא ולשחטה מודו רבנן דהדמים מודיעים דכיון דידעין
סיה דאי דכי האי גונא מני אבדנן האם הכי דמי אי דקרו ליה
סיה דאי דכי העיר קורין לבקר למד א"ע שוקרין לו לפעמים
מני לבקר למד כשאר בני העיר וגם הדמים מודיעים דבקר עס
לרדיא ולשחטה והדמים מודיעין דלרדיא זבין ודאי כיון דאיכא
וליא דמים מודיעין. ואיכא דגרס דול דריא וקס כי בישרא
ד ששוי יפה מה שנתן לו: **לערפא**. טורח מכירת השור לשטנו
דמיו: ס"ד. דהוי מקח טעות להחמיצ המוכר להחזיר הדמים:
אי

עין משפט
גר מצוה

א א מ"י פט"ו מהל'
מסדרה הל' ב סתם לחין
קט טושי"ט ח"מ פ"י רלב
ספיקא:
ב ב מ"י שס הל' א טושי"ט
שס ספיקא:
ג ג ד ה מ"י שס הל' ה
טושי"ט שס ספיקא:

רבינו גרשום

[illegible]